

i under disse Forhandlinger ere gaaede ud fra. Jeg tror nemlig, det er uheldigt at skubbe denne Mellemmyndighed ind, fordi den, navnlig naar jeg tænker paa den højtidelige Fortolkning af § 91, som den højtærede Indenrigsminister har gjort sig fortjente om, og den Glæde, hvormed det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) greb denne Tanke ved første Behandling, meget let kan udvikle sig til et virkeligt effektivt Tilsyn overfor Kommunerne, lagt Amtmandens Haand. Det tror jeg for min Del vilde være uheldigt.

Folketingets gamle Standpunkt blev da i 1882 udtrykt af Christen Berg, men dette Standpunkt er dog ikke saa gammelt endda. Man skal tænke sig Køkkenmøddingerne som en meget ny Ting, hvis man skal kunne henvise Tingets senere Stilling overfor denne Sag til Køkkenmøddingerens Verden. I Fjor forhandlede vi om dette Spørgsmaal her i Tinget, og bl. a. var Problemet Magistratsforretninger den Gang fremme, og det daværende Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) udtalte: „Af Enkeltheder, som jeg særlig vil bede det kommende Udvalg overveje, skal jeg nævne Forslagets § 3, der taler om, at det ved kongelig Resolution skal bestemmes, hvilke Magistratsforretninger der skal blive hos den af Byraadet valgte Borgmester, og hvilke der skal gaa over til Statens Embedsmænd. Jeg vilde finde det rimeligt, om Udvalget søgte en Forhandling med Ministeren, saa at man i dette Tilfælde, som det er sket i adskillige andre Tilfælde, kan faa et Udkast til en saadan Resolution.“ Og saa udviklede han videre, at det kunde være nyttigt at forhandle om, hvilke Forretninger der skulde gaa i den ene, og hvilke i den anden Retning. Han tænkte sig intet Øjeblik den Opfattelse, som den nuværende højtærede Minister har, at det er et Spørgsmaal, som skal afgøres ved andre Loye, han tænkte sig det som rent selvfølgeligt, at det blev afgjort ved denne Lejlighed. Ganske den samme Opfattelse traf vi i Fjor hos den nuværende Konseilspræsident, som derom udtalte: „Alt, hvad der vedrører Næringsvæsen, Firmasager, Myndighedsanliggender, Vurderingsforhold, Kirkestyrelse, Svendeprøver, Indgaaelse af borgerligt Ægteskab o. s. v., sorterer under dem“ — altsaa Borgmestrene i de 6 Byer, her er Tale om —, „og der maa træffes Bestemmelse om, hvorledes en Adskillelse skal finde Sted mellem de Hvery, der komme til at paahvile de kommunevalgte Borgmestre, og de Hvery, der skulle overtages af andre Embedsmænd.“ Det er

stadig den samme Betragtning, at netop ved denne Lejlighed skulde disse Ting afgøres. Jeg mindes endvidere, at da jeg havde den Fornøjelse at være til Konference med Udvalget i Fjor, for hvilket det ærede Medlem fra Vemminge (Lindø) var Formand ligesom i Aar, gik man ganske rolig ud fra, at Borgmesternavnet bibeholdtes, at Magistratsforretningerne væsentlig gik til den nye Borgmester, og der ikke skulde være Tale om noget Amtmandstilsyn. Ingen af disse Tanker var i fjerneste Maade fremme under Forhandlingerne i Fjor. Ingen rejste noget Krav derom overfor mig. Jeg mindes ikke, de under de Forhandlinger paa et eneste Tidspunkt bleve nævnte. Det er nye Ting, der i Aar ere indførte i Forhandlingerne af Ministeriet — eller, om de Herrer vilde: det er gamle Ting, thi det er jo ikke det nuværende Ministerium, der har opfundet denne Betragtning, det er den Betragtning, man har mødt fra Højres Side tidligere, naar der forhandlede om disse Spørgsmaal her i Tinget.

Den ærede Ordfører gjorde dernæst en Bemærkning om, at han vilde have foretrukket den Ordning, vi havde tænkt os i Fjor, nemlig, at Magistratsforretningerne ved kongelig Resolution skulde fordeles, og saa kunde det være, at Byraadene ikke straks fik Appetit paa dem. Jeg maa dertil sige, at der gælder det atter, at vi have vist os villige til at ordne Sagen ad den kongelige Resolutions Vej. Det have vi sagt under Forhandlingerne baade ved første Behandling og i Udvalget, at hvis man vilde gaa med til den Vej, kunde der godt opnaas Enighed derom. Og hvad Appetitten angaar, tillader jeg mig at tro paa, at den kommer. Man har spurgt Byerne, og det har vist sig, at det store Flertal af dem havde den Appetit allerede nu, saa at en kongelig Resolution, der skulde følge Byernes Ønsker, maatte netop tillægge dem den Indflydelse og Myndighed med Hensyn til disse Magistratsforretninger, som er foreslaet af os.

Saa vendte den ærede Ordfører sig til Borgmesternavnet, og der havde han en lille Finesse, som han desværre har skjult for os indtil dette Øjeblik. Jeg tror, det havde været rart, om han havde fremført denne lille Finesse om Rangen allerede under Udvalgets Forhandlinger, for saa var der blevet Tid og Lejlighed til nøjere at undersøge de frygtelige Konsekvenser med Hensyn til Rangen, som skulde ligge i Ordet Borgmester. Jeg maa dog tilstaa, at jeg tror ikke paa disse Konsekvenser, som den